

Ze liggen op hun rug naar de wolken te staren. Hier maken we de nodige foto's, zodat onze serie van zeven eindelijk compleet is. Op de open vlakte staat een stevige wind. Het is frisjes en voor Wil zelfs koud. Overal in het park zijn mensen druk bezig met de voorbereidingen voor de 'Ironman'. Hindernissen worden opgebouwd, maar gelukkig kunnen wij nog overal wandelen. Terug bij de camper zien we dat er inmiddels drie wagens zijn vertrokken. We staan nu nog maar met z'n tweeën. Ook de overige parkeerplaatsen raken langzaam leeg, omdat het sporten is afgelopen en de avond valt. Tijd om een hapje te eten. Daarna zet ik de filmpjes en foto's op de laptop, terwijl we genieten van een kopje koffie. Wil is intussen in gesprek met haar vriendin in de spiegel en met Flippie. Flippie is haar favoriete knuffel, een robothond, zit bijna de gehele dag bij haar op schoot. In bed ligt de knuffel eend, Donald. Rond negen uur kruipen we onder ons dekbed. Bij Wil ligt daarbovenop de vertrouwde verzwarringsdeken.

Na een heerlijke nachtrust sta ik om zeven uur op. Wil ligt nog diep in slaap onder haar verzwarringsdeken, die wonderen blijft verrichten. Zelfs nachtelijke uitstapjes naar het toilet behoren tot het verleden, zolang ze maar gaat voordat ze onder de wol kruipt. Vandaag staat in

het teken van de Formule 1 in Japan, waar Max Verstappen voor de tweede keer wereldkampioen kan worden. Dankzij het tijdsverschil kan ik de race mooi bij het ontbijt volgen, met een kop koffie erbij. Het spektakel begint en eindigt aanvankelijk al na één ronde. Regen en crashes zorgen voor een lange onderbreking. Omdat een race maximaal drie uur mag duren, weet ik direct dat de finish omstreeks tien uur valt. Terwijl de baan wordt vrijgemaakt, komt de regen nog steeds met bakken uit de hemel. Uiteindelijk kan er, achter de safety-car, toch worden herstart. Het wordt een korte race, maar iets na tien komt Max als eerste over de streep. Wereldkampioen, voor mij hét moment om Wil wakker te maken. Ze slaapt nog steeds heerlijk, terwijl buiten de zon inmiddels doorbreekt en de lucht strakblauw kleurt. Na de vertrouwde ochtendroutine: toilet, douchen, aankleden, ontbijten, medicijnen, vertrekken we rond elf uur. De navigatie staat ingesteld op Milaan, al weten we dat we daar vandaag niet zullen komen. Met snelwegen, tolwegen en veerdiensten uitgesloten rijden we rustig door het Belgische landschap. Onderweg maken we onze gebruikelijke stops voor een kop koffie, een boterham, even de benen strekken of een toiletpauze. Rond half vier zetten we de camper aan de kant om een overnachtingsplek te zoeken. In Arlon blijkt bij de brandweerkazerne een gratis camperplaats. Als we daar aankomen staat die vol met Belgische campers. Een stukje verder, bij de volgende rotonde, vinden we een grote lege parkeerplaats. In een rustig hoekje zetten we de camper neer en besluiten de stad te verkennen. Arlon blijkt een gezellig oud stadje met smalle straatjes, steegjes en her en der een terrasje. We wandelen eerst naar de Sint-Donatuskerk. Hoewel gesloten vanwege verbouwing, is het gebouw indrukwekkend om te zien en levert het vanaf de verhoging waarop hij staat een prachtig uitzicht over de stad. Op deze plek wordt in de elfde eeuw een burcht gebouwd, later verwoest, waarna de Kapucijnen er in 1621 hun klooster en kerk bouwen. Vanaf de kerktoren zou je zelfs uit kunnen kijken over België, Frankrijk én Luxemburg. Daarna lopen we door naar de Sint-Martinuskerk, een neogotische kruiskerk. Net als wij om half zes arriveren, luiden de klokken en nodigen de stad uit voor de mis. Wij nemen een kijkje binnen en genieten in stilte van de pracht en praal. Opvallend geen banken, maar stoelen, geen hoog preekgestoelte en een vrolijk hoekje voor kinderen. Deze kerk wordt gebouwd in 1907 en in 1937 gewijd. Met zijn 97 meter hoge toren staat hij in de top tien van België en is hij de hoogste van Wallonië. Wanneer de kerk langzaam voller loopt, gaan wij weer naar buiten. Via het Astridplein, waar een beeltenis van koningin Astrid

staat en een bronzen beeld van Jean-Marie Gaspar 'De roep van het hert', wandelen we terug. Terug bij de camper baden we in het warme licht van de ondergaande zon, die de herfstkleuren van de bomen nog intenser maakt. Na het avondeten en een kop koffie zetten we de foto's en filmpjes van de dag op de laptop, waarna we de dag afsluiten.

Het is nog donker en slechts zes graden. De parkeerplaats is nog steeds stil en leeg, maar tegen half acht komen de eerste auto's aanrijden. Om te voorkomen dat we straks ingesloten raken, besluit ik de camper een kwartslag te draaien, zodat we later eenvoudig kunnen wegrijden. Een uurtje later vertrekken we en zetten koers richting Italië, benieuwd wat de dag ons gaat brengen. Al snel rijden we Luxemburg binnen en maken een eerste stop bij een tankstation. In Frankrijk heerst door stakingen een brandstoftekort en veel pompen zijn gesloten, dus een volle tank is geen luxe. Goedkoop is het niet, €1,97 per liter, maar de zekerheid dat we weer vooruit kunnen weegt zwaarder. Onze route voert verder door kleine dorpen en rustige wegen, tot we in Arriance onverwacht worden geconfronteerd met hoogtebeperkingen. De ene weg heeft een limiet van 2,30 meter, de andere van 3,00 meter. Onze camper is 3,06 meter hoog, dus terugrijden lijkt de enige optie. Net op dat moment stopt er een streekbus en vraag ik de chauffeur om raad. Ze vertelt dat dit haar eindpunt is en dat ze altijd om de kerk heen keert om dezelfde weg terug te nemen. Een lokale bewoner, die ons gesprek heeft opgevangen, glimlacht en zegt: "Die drie meter is zeker wel drie vijftig." Met dat zetje in de rug besluiten we het erop te wagen. Bij de tunnel blijkt hij inderdaad ruimer dan aangegeven. We kunnen er zonder moeite onderdoor en vinden via een kleine omweg weer aansluiting op onze route. Bij onze volgende stop, rond half vier, kijken we in de apps voor een overnachtingsplek. Een paar kilometer verder vinden we een klein parkeerplaatsje, idyllisch gelegen met picknicktafels achter de camper en een kabbelend beekje aan de zijkant. Een heerlijke plek om de dag af te sluiten. We maken nog een korte wandeling en laten ons daarna zakken in de rust. Na het eten zetten we, met een kopje koffie erbij, de foto's en filmpjes van vandaag weer op de laptop. Morgen een nieuwe etappe richting het zuiden.

Buiten is het nog donker en behoorlijk fris, maar de natuur is al volop wakker. Vogels tjilpen hun ochtendlied en het beekje naast ons kabbelt gemoedelijk voort. Zodra het licht is zijn we weer onderweg,